

[Kai Moltke.]

kan jeg ikke se anderledes på tingene, end at det her i og for sig for begge parter drejer sig om at skaffe sig et alibi, for hr. Gert Petersen stod jo selv her på talerstolen og sagde: bombardementerne, det er jo noget, som ikke alene rammer Nordvietnam og nordvietnamesiske byer, de rammer i lige så høj grad sydvietnamesiske byer. Vedtager vi noget af disse dagsordensforslag, så giver i og for sig folketingets flertal grønt lys for, at man kan indstille bombardementerne i Nordvietnam, og så kan man bombardere videre af hjertens lyst med den samlede amerikanske luftflåde på Sydvietnams byer, som er i Vietcongs hænder, gøre krigen vanskeligere for den ene part, hvor der absolut ikke tilvejebringes nogen som helst garantier. Og derfor vil jeg på min gruppes vegne indtage det standpunkt, at man skal lade være med at vedtage sådanne gentagelser i forringet form af, hvad folketinget hidtil har vedtaget, men klart fremholde — det ønsker vi i alle tilfælde — det, som er vort syn på denne krig: at hverken Nordvietnam eller Sydvietnam længere bør bombarderes af en udenlandsk magt, og at der findes ét grundlag, Genève-traktatens aftaler og bestemmelser: at ingen fremmed magt har retten til med våbenmagt at intervenere i nogen del af Vietnam, ingen part har retten til at indgå militære aftaler eller oprette baser på deres territorium. Derfor skal jeg ikke tage stilling til et forhandlingsstadium, som jeg ikke kender, og hvis hidtil meddelte enkeltheder kan være misvisende, men i stedet for prøve at formulere et principielt standpunkt til krigen i Vietnam, sådan som vi ser på det, og jeg skal derfor stille følgende dagsordensforslag:

„Idet tinget udtrykker sit ønske om, at den vietnamesiske frihedsbevægelse, der har vist sig at have støtte fra langt den overvejende del af den vietnamesiske befolkning, må formå at befri sig for diktatur og besættelsesmagt, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Må jeg anmode om mere stilhed under forhandlingen; det gælder især i sidegangen.

Frode Jakobsen: Hr. Kai Moltke har lige kaldt det overflødigt at gentage vores henstilling om at standse bombardementet af Nordvietnam. Nej, det er så lidt overflødigt, at nu slås vi for at bevare det standpunkt, for det er regeringen ved at glide væk fra. Udenrigsministeren hævdede også, at det, som jeg krævede, var helt overflødigt. Jeg synes, vi fik en illustration af, at det ikke var overflødigt. Det havde regeringen jo allerede gentaget, og det stod man fast ved, nemlig kravet om fuldstændigt og ubetinget bombestop. Det glædede mig meget, og jeg var parat til at give udenrigsministeren en undskyldning for, at jeg et øjeblik havde tvivlet på udenrigsministerens fasthed, og det glædede mig så meget mere, som jeg jo deraf måtte slutte, at så kunne vi opnå den helt enige opslutning om det dagsordensforslag, som er fremsat af SF. Og det ville da være dejligt, om hele folketinget kunne stå fast på det standpunkt, som vi hidtil har stået på. For det dagsordensforslag siger jo netop det og ikke noget som helst andet end det, som jeg efterlyste. Det gentager, hvad den socialdemokratiske regering har sagt, hvad den nuværende regering også har udtalt, og så tilføjer det dette, som jo er kendsgerning, som ingen kan bestride, at det stop, det er desværre ikke kommet endnu. Og så slutter det med det, som jeg ønskede at få med, at vi står fast ved vores opfordring, at vi ikke lader os forvirre. Det var netop det, jeg efterlyste. Og derfor var min glæde så stor over, at udenrigsministeren erklærede, det var overflødigt. Det fik en brat ende, for efter de gode præmisser, som efter alle logikkens love måtte konkludere i en anbefaling af SF's dagsorden, konkluderede udenrigsministeren hovedkulds i lige det modsatte: at det dagsordensforslag kunne regeringen ikke modtage.

Min næste slutning var, at så har vi jo desværre ikke hele regeringen med, men bare de radikale, men det er da også noget, selv om konturerne ikke er så lette at skelne mere. Også det håb blev slukket, dengang jeg med sorg så fru Else-Merete Ross' navn under en anden resolution. At man kan sige sådan noget — ja, jeg kan ikke karakterisere det, uden at det bliver påtalt af formanden — at man skal sige sådan noget som det dér med, at vi ikke kan lade os lede af øjeblikke-